

παρηγορεῖ με λόγια ἄγρια καὶ τὴν περιποιεῖται ὅπως εἰμπορεῖ.

— Μὴν κλαῖς, καλὴ μου, γιὰ τοῦ κόσμου αὐτοῦ τοῦ ψεύτικου τῆς λύπαις καὶ τὰ βάσανα, τὸ νοῦ σου ἀπ' τῆ γῆ ξεσκάλωσε καί, ἀψηλά ἀπ' τὸ Θεό σου γύρευε παρηγοριά. «Μακάριοι οἱ πενθοῦντες» δὲν εἶπανε τὰ χεῖλη τοῦ Θεοῦ; Μακάριοι ὅσοι κατώρθωσαν τὴν εὐτυχία ἐδῶ κάτω νὰ μὴ κλέψουν καὶ Θεὸ ἐπίγειο (πρᾶγμα ἢ πρόσωπο) νὰ μὴ λατρεύσουν.

Κλαίει ἡ ἀγνώριστη καὶ λέει με λυγμούς:

— "Ἄχ, ἀδελφὴ μου, μάννα ἐσύ δὲν ἐγενεῖς· τὸ γάλα σου παιδί δὲ βύζαξε καὶ τὸ παιδί ἐκεῖνο ποῦ βγήκε ἀπ' τὰ σπλάχνα σου, δὲν ἐγενεῖς θηρίο νὰ θέλῃ τὸ αἷμά σου νὰ πιῇ. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Θεοδώρα τοῦ Βυζαντίου ἡ αὐτοκρατορίσσα, ποῦ τῆς εἰκόνας πάλι στήλωσα καὶ μ' εὐλογοῦνε ὅλοι. Κανεῖς δὲν ἐβασανίσθηκε ἐδῶ κάτω ὅσο ἐγώ. Καλός, μεγάλος βασιλέας ὁ Θεόφιλος, μὰ ἐγὼ ξέρω τί ὑπόφερα στὰ χεῖρια του καὶ τώρα ὁ κεραυνὸς ποῦ ἐφοβοῦμουνά ἐπεσε φοβερός εἰς τὴν καρδιά μου. Γιὰ τιμωρία ὁ Θεός μου τὸ παιδί τοῦ εἰκονομάχου αὐτοκράτορα, φίδι, θηρίο ἀνήμερο τὸν ἔκαμε καὶ ἄρχεψε ἀπ' τὴ μητέρα του· στὸ μοναστήρι νὰ μὲ κλείσουν πρόσταξε. Δὲν κλαίω γιὰ τὸ θρόνο καὶ γιὰ τὴν πορφύρα τῆ βασιλικῆ, ποῦ τόσα φαρμάκια μὲ ποτίσανε, κλαίω γιὰ τὸ παιδί μου. Μοναχὴ, ποῦ δὲν ξεῦρεις μάννας καρδιά τί θά 'πῆ, νὰ μὲ καταλάβης δὲν μπορεῖς.

Καὶ ἡ ἀπελπισμένη μάννα διηγῆθηκε βάσανα καὶ πίκραις, ποῦ οὔτε ἐφαντάσθηκε ἡ μνηστὴ τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἔζησε τόσῳ ἤσυχά στὸ ὠραῖο νησαίι τῆς Προποντίδος, ἀνασαινοντας ἀέρα μυρωμένο καὶ περιμένοντας ὡς ἀμοιβὴ τῆς ἤσυχης καὶ ἄπονης αὐτῆς ζωῆς, τὸ στεφάνι τῆς μακαριότητος.

"Ὅταν ἔφθασε στὸ σκοτωμὸ τοῦ γενναίου στρατηγοῦ Θεοκτίστου καὶ στὴν ἰδικὴ τῆς ἐξορία, ἡ δυστυχημένη ἐλειποθύμησε.

Ἡ Κασσιανὴ γύρισε τὰ μάτια τῆς στὸν οὐρανὸ καὶ εὐχαρίστησε τὸ Θεό, ποῦ δὲν τὴν ἔκαμε αὐτοκρατορίσσα.

Αὐτὰ τὰ βάσανα ἔκρυβε ἡ πορφύρα ἐκείνη, μὲ τοὺς χρυσοκεντημένους σταυρούς:

"Ὅταν συνῆλθεν ἡ Θεοδώρα ἔμαθε πῶς ἡ μοναχὴ ἦτον ἡ Κασσιανὴ.

Ναί, τὴν ἐγνώρισε· ὠραία πάντοτε καὶ δροσερὴ.

Αἱ δύο γυναῖκες ἐνηγκαλισθήσαν καὶ ἔκλαυσαν καὶ ἡ αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου εἶπε με πίκρα:

— "Ἐνα μόνον παράπονο εἶχες «γιατί νὰ μὴ γείνης αὐτοκρατορίσσα»· εἶναι πολὺ μικρὸ καὶ ἀσήμαντο ἐμπρὸς στὴ φοβερὴ δυστυχία βασιλίσσης δυστυχισμένης καὶ μητέρας τόσο ἀδικημένης. Ἡ μοῖρα ἔγραψε καὶ γιὰ τῆς δυὸ μαζ μοναστήρι. Οἱ δρόμοι ἦτανε διαφορετικοί, ὁ ἰδικός σου ἤσυχος, χωρὶς δάφναις ἢ τριαντάφυλλα, μὰ καὶ χωρὶς ἀγκάθια, καὶ ὁ δικός μου δρόμος ἀψηλός, ἀκατάστατος, ποῦ μ' ἔφερε ἀπ' τὰ ὕψη ἐνὸς θρόνου, στὰ βάρη ἐνὸς μοναστηριοῦ.

— Συγγώρησε ἐκείνους ποῦ σ' ἔβλαψαν, λησμόνησε τὸ κακὸ ποῦ σ' ἔκαμαν καὶ ἔλα νὰ προσευχη-

θῆς γιὰ τὸ παιδί σου. Ἐχασες τὴν βασιλεία τοῦ κόσμου αὐτοῦ, προσπάθησε νὰ κερδίσης τὴν βασιλεία τοῦ ἄλλου· ἔχει καὶ τὰ καλὰ του τὸ μοναστήρι.

\*

Ὡς τόσο πάντα τὸ Μῆλο τῆς Ἀγάπης φέρνει· δυστυχία.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

## ΑΠΟΘΥΜΙΑ

Ζηλέδω ἐκεῖνο τὸ χωριὸ  
σ' τὸν κάμπο κάτου  
μὲ τ' ἀψηλὸ καμπαναριό,  
τὴν ἐκκλήσά του,

Ποῦ 'χει τὴν Παναγιὰ χρυσὴ  
κι' ἀσημωμένη,  
καὶ νὰν τὴν ἀσπαστεῖ ἡ Ἑρηνιώ  
συχοπαγαίνει.

Ζηλέδω ἐκεῖνο τὸ χωριὸ  
σ' τὸν κάμπο κάτου  
μὲ τὰ χωράφια τὰ βαθιὰ,  
μὲ τὰ δεντρά του,

ποῦ φορτωμέν' ἀπ' τὶς ἐλιές  
τὴ γῆς φιλοῦνε,  
καὶ σὰν τὰ μάτια τῆς Ἑρηνιώς  
μαβρολογοῦνε.

Ζηλέδω ἐκεῖνο τὸ χωριὸ  
σ' τὸν κάμπο κάτου,  
π' ἀνθίζουν καὶ μωσκοβολοῦν  
τὰ κλίματά του,

κ' ἔχει σταφύλι ροδινοῦ  
τὸ κάθε ἀμπέλι  
σὰν τὰ χειλάκια τῆς Ἑρηνιώς  
ποῦ στάζουν μέλι.

Ζηλέδω ἐκεῖνο τὸ χωριὸ  
σ' τὸν κάμπο κάτου  
μὲ τὶς καθάρειες του πηγῆς,  
τὰ ῥέματά του.

Ζωὴ σκορποῦνε τὰ νερά·  
Ἑρηνιώ, νὰ ζήσεις,  
μὲ λίγη ἀγάπη ἔλα κ' ἐσύ  
νὰ μ' ἀναστήσεις.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ